Comoara lui Harap-Alb

Mihai Mănescu este scenarist, scriitor și specialist în comunicare. A absolvit UNATC în 2007 și a obținut doctoratul în cinematografie și media în 2011. Predă scenaristică la Universitarea Hyperion de peste 10 ani, cursurile sale fiind influențate de principiile călătoriei eroului, create de renumitul profesor de mitologie Joseph Campbell (a cărui carte fundamentală, *Eroul cu o mie de chipuri*, a și tradus-o în 2013). A debutat în literatura pentru copii în 2022 cu romanul *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie* (Humanitas Junior), născut din scenariul filmului omonim. În 2023 a publicat, tot la Humanitas Junior, cartea *Povești despre speranță*. Cu o experiență de peste 10 ani în industria ONG, acolo unde a fost manager de comunicare pentru una dintre cele mai mari fundații medicale din România, Mihai a pus bazele Asociației Susțin.org în 2022, derulând mai multe proiecte de succes în zona de CSR, recompensate inclusiv cu premii Effie. În prezent, el activează în domeniul educației, fiind manager de comunicare al singurei platforme de testare standardizată din România, și a creat site-ul Minipovesti.ro, un HUB de literație cu povești gratuite și resurse pentru profesori.

Mihai Mănescu

COMOARA LUI HARAP-ALB

roman de aventuri

Ilustrații de Bianca Bratu

HUMANITAS JUNIOR

Redactori: Ana Alfianu, Iustina Croitoru
Coperta: Ana Alfianu
Tehnoredactor: Andreea Dobreci

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mănescu, Mihai
Comoara lui Harap-Alb / Mihai Mănescu;
il. de Bianca Bratu. – Bucureşti: Humanitas, 2024
ISBN 978-973-50-8670-1
I. Bratu, Bianca
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Fiicelor mele, Maria și Irina.
Să nu încetați niciodată să căutați comori.

PROLOG

A fost ultimul sunet pe care l-am auzit. Nu mai țin minte nimic din săptămânile acelea. Doctorii mi-au spus că e o minune c-am scăpat cu viață.

Era vară și mă întorceam cu mama acasă, după un weekend prelungit la Vama Veche. Aveam tradiția noastră ca în fiecare an, la sfârșitul verii, de ziua mea, să mergem în Vamă. Îmi plăceau tradițiile astea. Aveam una pentru fiecare anotimp.

Împlinisem 13 ani, și mama spunea că de-acum sunt adolescent. Nu-mi dădeam seama ce putea să însemne asta, dar în niciun caz nu eram pregătit pentru vreo schimbare majoră. Îmi plăcea viața mea așa cum era.

Ne distraserăm super weekendul acela și, fiindcă nu voiam să se termine, i-am propus mamei să mai rămânem o zi, însă nici n-a vrut să audă. Avea treabă la București. Era asistentă medicală și nu voia să-și lase pacienții singuri prea multe zile. Așa că am mâncat rapane marinate pe terasă la *Corsaru'*, ne-am făcut câteva *selfie*-uri cu marea la apus și pe seară am pornit înapoi spre casă.

Pe drum, la un moment dat, a început să plouă torențial. Nu vedeai mai nimic. Mama n-a tras pe dreapta, a zis că e OK, că a mai condus de multe ori pe vreme ca asta. Era o șoferiță bună și aveam încredere în ea. Așa că mergeam

liniștiți, cu ștergătoarele măturând parbrizul, în vreme ce de la radio se auzea o melodie în surdină. Dintr-odată, în fața noastră au țâșnit farurile unei mașini.

BANG!

Și apoi întuneric.

CAPITOLUL 1

Era deja vremea colindelor. Tata a dat drumul la Radioul lui Moș Crăciun ca să mai înveselească atmosfera din mașină. Acum se auzea *It's Beginning to Look a Lot Like Christmas*, o versiune mai nouă. Simpatică, dar mie nu-mi prea ardea de colinde. La drept vorbind, puțin îmi păsa că orașul se pregătește de Sărbători. Stătusem prea mult în spital, și timpul n-a vrut să stea în loc odată cu mine. Nici vremea nu-ți dădea de înțeles că se apropie Crăciunul. Afară era soare și nici urmă de zăpadă. Noroc cu beculețele și decorațiunile de pe străzi și din vitrinele magazinelor. Oricum, anul ăsta Crăciunul n-avea cum să fie la fel ca în anii trecuți.

Am stat o oră în trafic, timp în care nu cred că am schimbat mai mult de trei vorbe cu tata. Era prima oară când mă urcam în mașină după atâta timp, și prin minte îmi treceau tot felul de imagini din ziua accidentului. Tresăream la orice frână mai bruscă și aveam mereu impresia că o să intre cineva în noi.

În cele din urmă, vreo zece colinde mai târziu, am ajuns la destinație. Tata mi-a deschis portiera și a vrut să mă ajute, dar i-am făcut semn să mă lase să cobor singur. Încă aveam probleme cu piciorul, dar mă refăcusem aproape complet. Câteva oase rupte, câteva operații și foarte multă recuperare. Asta se întâmplase în ultimele luni, cât fusesem

internat mai întâi în spital, apoi la un centru de recuperare. Din ce am înțeles, norocul meu a fost centura de siguranță. Accidentul fusese cumplit. Impact frontal cu un camion. Șanse de supraviețuire aproape de zero. Cumva, eu am scăpat. Mama, nu. E ciudat cum se poate schimba viața într-o secundă.

— Ești sigur că poți? m-a întrebat tata grijuliu.

Am dat din cap că da. M-am dat jos din mașină pe o stradă umbrită de copaci, ferită de aglomerația bulevardelor bucureștene, și m-am uitat la fațada noii mele case, o vilă interbelică cu geamuri largi și balcoane cu balustrade de fier forjat. Tata locuia în apartamentul de la etaj, iar eu urma să locuiesc cu el. Casa o moștenise de la bunica, și când eram bebeluș am stat și eu aici, dar nu-mi mai aminteam nimic. Îmi povestise mama diverse întâmplări, și cam atât. Nu prea mergeam în vizită la tata. Cred că de când se despărțise de mama, acum aproape zece ani, am fost de cel mult două ori pe la el. Prefera să ne vedem în parc sau în vreun mall. Asta când avea timp și nu era prins cu munca, ceea ce se întâmpla destul de des. Acum însă nu prea mai avea de ales. Trebuia să mă suporte. Și eu pe el.

— Sebastian, lasă-mă să te ajut! a insistat tata.

— Pot și singur, stai fără grijă, i-am răspuns eu tăios.

Nu prea aveam chef de nimic și nu voiam să vorbesc cu nimeni. Mă simțeam groaznic. Mi-era greu să accept că mama nu mai e printre noi. Nici măcar n-am avut cum să-mi iau rămas-bun de la ea. Dorul devenise insuportabil.

Am urcat cu greu scările până la etaj și am intrat în apartament. Un loc spațios, cu trei camere, ordonat, cu mobilier modern, echipat cu de toate și decorat de Crăciun. Tata nu ducea lipsă de bani. Era un fotograf cunoscut și apreciat, și muncea mult. Era mai mereu plecat la studio sau prin țară pentru vreun eveniment. De-asta era așa ordine în apartamentul lui – pentru că n-avea cine să facă deranj.

— Camera ta e aici, mi-a spus el, împingându-mi trollerul într-unul dintre dormitoare. Ți-am adus toate lucrurile pe care le aveai... dincolo... Sper că n-am uitat nimic.

Știam de mutarea asta încă de când eram în spital. Mi-era teamă de momentul în care aveam să-mi văd toate lucrurile într-o cameră nouă. Dar impactul n-a fost prea dur. Camera era largă și luminoasă, cu ferestre mari care dădeau spre Parcul Icoanei. Toate lucrurile mele erau aici. Parcă îmi demontase cineva camera din apartamentul mamei, bucată cu bucată, și o refăcuse identic într-alt loc. Până și caietele și pixurile erau așezate fix cum le lăsasem pe birou înainte să plecăm în vacanță. Se vedea că tata își dăduse silința să-mi facă tranziția mai ușoară, și apreciam asta, doar că nu prea îmi venea să i-o arăt.

— Cum ți se pare? m-a întrebat.

— E OK, am răspuns eu sec.

— Vrei ceva de mâncare? Comand o pizza? Ceva de la *Mec*?

— *Mec*, am răspuns, încântat de idee.

După atâtea săptămâni de mâncare de spital, mergea să-mi fac de cap cu niște cheesburgeri.

— Perfect. Să-mi spui ce vrei. Imediat comand, a spus tata, căutându-și telefonul prin buzunare.

Nu era nicăieri.

— Fir-ar să fie, l-am uitat în mașină. Gândește-te ce vrei să comanzi până mă întorc, da? Vin în fix treizeci de secunde!

A ieșit din casă și a închis ușa în urma lui.

Am rămas singur. Oricât de confortabil și de cochet arăta apartamentul, pentru mine era un loc străin. Nu era *acasă*, chiar dacă toate lucrurile mele erau aici. Pe birou, am văzut mai multe cărți pe care trebuia să le citesc pentru școală. Creangă, Eminescu, Caragiale... Am luat-o la întâmplare pe prima: *Povestea lui Harap-Alb*. Dinăuntru a căzut un bilețel. Era scrisul mamei:

Ce-ar fi să începi cu asta?
Mama

Am izbucnit în plâns și m-am prăbușit pe pat.
Voiam ca totul să fie ca înainte.

CAPITOLUL 2

Tata a sugerat să rămân acasă până după sărbători. N-am vrut. Simțeam că aș fi luat-o razna dacă ar fi trebuit să mai stau singur cuc încă o lună. Țineam legătura cu prietenii mei pe Snapchat, unde aveam grupul nostru de glume și *meme*-uri. M-a ajutat mult în perioada recuperării. Când simțeam că alunec în depresie, mă uitam la toate prostioarele pe care le puneau prietenii mei acolo și mă înveseleam cât de cât. Dar mă săturasem și de telefon. Mi-era dor să interacționez cu oamenii, mi-era dor de ore... La naiba, mi-era dor chiar și de cei mai nesuferiți profi. Așa că i-am spus tatei că vreau să mă întorc la școală imediat. Nu te înțelegeai cu mine dacă mi se punea pata, și nici tata n-a vrut să forțeze nota. La urma urmei, eram amândoi într-o situație nouă, nevoiți să petrecem timp împreună, așa că mi-a făcut pe plac.

Primele zile înapoi în clasă au fost ciudate rău. Locul meu din banca a patra de la fereastră mă aștepta. Când m-au văzut, colegii au părut încurcați și nimeni nu s-a încumetat să vină să stea de vorbă cu mine. Singurii mega-fericiți să mă vadă erau prietenii mei, Horia, Bobo și Leti.

Horia, colegul meu de bancă și cel mai bun prieten al meu, era scund, ochelarist și avea figură de tocilar. Nu se prea înțelegea cu nimeni din clasă, fiindcă era chipurile diferit – îl dădeau de gol pielea închisă la culoare, ochii negri-negri ca de cărbune și părul ca pana corbului. Cu toate

astea, Horia sfida toate prejudecățile stupide pe care le are lumea despre cei ca el: venea dintr-o familie de intelectuali. Tatăl lui era un cunoscut violonist, care cânta pe scene din întreaga lume, iar mama lui era pianistă. Cei doi frați mai mari erau studenți la Conservator. Horia însă era fix pe dos: nu-i plăcea deloc muzica și, în ciuda insistențelor părinților, habar n-avea să cânte la vreun instrument. Era, în schimb, pasionat de computere și de robotică. Mereu meșterea la câte o invenție. Chiar și acum, la școală, fabrica un fel de gândac-robot dintr-un cârlig de rufe, niște baterii de ceas, agrafe și lipici, care erau împrăștiate pe bancă, ascunse pe sub cărți și caiete, ca să nu se prindă vreun profesor că nu e atent la ore. Dar n-avea nevoie să fie atent, fiindcă era genial.

În pauze aveam obiceiul să ies cu Horia în curtea școlii, unde ne întâlneam cu ceilalți doi din gașcă, gemenii Bobo și Leti. Aveau obraji rumeni și rotunzi, păr cârlionțat și erau nedespărțiți din fașă. Bobo era cel mai mâncăcios copil pe care-l cunoscusem vreodată. Mereu îi era foame și înfuleca în câteva secunde pachețelul generos pe care i-l punea mama lui în ghiozdan. Zicea că îi e foame pentru că e în creștere, dar, dacă te uitai la el, era deja „bine crescut". Și rotund. Dar era de treabă și superhaios, așa că nu-mi păsa că e dolofan. Leti, sora lui geamănă, nu era la fel de rotundă, dar și ea avea plăcerile ei gastronomice: sucurile. Leti era nedespărțită de un ditamai termosul colorat, cu pai metalic, pe care-l umplea cu suc, milkshake sau smoothie, pe care le consuma cu aceeași plăcere și viteză cu care mânca frate-său. Din cauză că mereu avea în față ceva de băut, mereu avea nevoie la baie. În cele mai nepotrivite momente. În rest, gemenii erau simpatici, deși din cale-afară de răsfățați. Părinții lor divorțaseră când aveau ei 8 ani, și tot de-atunci fiecare încerca să-i câștige de partea sa făcându-le toate poftele și umplându-i de cadouri scumpe. Ceea ce nu-i OK, pentru că ajunseseră să creadă că li se cuvine orice. Horia mi-a spus odată ca asta nu-i normal, că n-are

cum să ducă la ceva bun și că ar trebui să stăm de vorbă cu ei.

Cu toate astea, după trei luni de despărțire, mi-era dor de ei, dar și lor de mine: de cum m-au văzut, s-au năpustit asupra mea ca să mă ia în brațe.

— Ușor, că mă rupeți, și abia ce m-au lipit la loc! le-am zis eu înveselit.

— Ce faci, Sebule? Nu mai veneai odată înapoi! Uite ce bine arăți! Eu cred că tu de fapt ai chiulit de la școală! a spus Leti, trăgându-mi fesul pe ochi.

Așa mă tachina ea, mai ales că nu-i prea plăceau fesurile mele. „Nu vrei să-ți înghețe inteligența?", îmi spunea mereu. Aveam o întreagă colecție. Mi se părea că-mi stă bine cu hanorace lălâi și fes. Îl văzusem pe YouTube pe rapperul Deliric purtând fes la un concert și mi s-a părut interesant. Așa că am rugat-o pe mama să-mi cumpere și mie câteva cu brandul lui. La început se împotrivise, dar până la urmă i-au plăcut și fesurile... și melodiile lui Deliric. Cam toate chestiile din jurul meu mă duceau cu gândul la mama, și iată că acum chiar și amărâtele astea de fesuri mă întristau. Mi-am revenit repede și am încercat să nu-mi trădez emoțiile. Nu puteam să fiu deprimat în fața prietenilor mei.

— Aparențe, Leti! Aparențe! i-am răspuns eu forțând un zâmbet, apoi mi-am suflecat cracul de la pantaloni, dezvelindu-mi cicatricea lungă cât un miriapod de pe piciorul drept.

Horia, Bobo și Leti au amuțit.

— Nu vă speriați, că mai am! am încercat eu să detensionez atmosfera. Am atâtea tije în mine, de zici că-s Robocop!

Am râs cu toții. Pe când le povesteam gemenilor cum m-am mutat la tata, Horia a scos din buzunar gândacul-cârlig și s-a apucat să mestereasc la el. Din neatenție, a conectat greșit unul dintre fire la bateriile de ceas, și gândacul-robot a prins viață și a început să vibreze atât de puternic, încât l-a scăpat din palmă. Văzându-se liber, roboțelul a pornit